

Vi kvinnor

Nr 1

Mars 1948

i Demokratiskt Världsförbund

Marshallplanen

Det var således den s. k. »Marshallplanen», som kom i stället för ett fredsslut. Så litet har världen påtagligen lärt av nazismen, att den inte fruktar åtgärder, som skulle kunna framkalla ett nytt krig. Det låter visserligen bra, att hjälpa de nödlidande länderna i Europa genom dollarlån, men det blir mindre ädelmodigt, då man hör, att dessa lån inte bara ska betalas i dollars, utan även i lydnad mot USA och bildandet av ett västeuropeiskt försvarsblock under amerikansk överhöghet. Ett försvarsförbund förutsätter ett anfall. Vårifrån? Det är inte svårt att förstå, vad som menas, då man hör både den amerikanska och den västeuropeiska pressens ständiga angrepp mot Sovjet, bundsförvanten, som likväl avgjorde besegrandet av Hitler-Tyskland. Med vad rätt tillåter man sig något så oförsynt och dumdrigt! Det är vinningslystnaden, som övergår allt förstånd. USA vill genom sin kapitalstyrka lägga under sig det fattiga Västeuropa. För den skull vill man skilja öst från väst och

tvekar inte att riskera ett tredje världskrig. Ett ekonomiskt anfallskrig är även det ett anfallskrig och det är inte något nytt. Sverige, som slapp undan förra gången, har lyckats fördärva sina affärer, så att vi räknas med bland Marshallländerna och står inför ett avgörande. Och nog förtjänar vi våra sporrar genom en ovärdig presskampanj.

Vad förestår nu? Är det dollarns envælde? USA ser ut att öka sina fordringar och minska belöningen. Mot Marshallplanen finns naturligtvis också en opposition i alla länder, även i USA. Frågan är, om den är nog stark att förhindra Marshallkriget. Kan den gamla världen i tid förnyas och utveckla sig i fredlig riktning? Möjligt är naturligtvis, att den privatekonomiska makten kan segra under ännu ett skede. Reaktionen förefaller mäktig. Visserligen! Förr eller senare blir det ändå den, som lider nederlaget.

ELISABETH TAMM.

Glimtar utifrån

KDV DISKUTERAS I DANMARK.

Den 24 januari fick undertecknad, i samband med en föredragsresa till Dansk Kvindesamfund, tillfälle att inför en del intresserade kvinnor tillhörande Köpenhamnskretsen av den danska motsvarigheten till Fred och Frihet berätta litet om KDV och Vänsterförbundet. Efter inledningen följde diskussion i vilken bland andra fruarna Möller, Harmann, Hejlesen och fröken Manicus yttrade sig. Meningarna om förbundet och dess verksamhet var delade, några var intresserade av en dansk anslutning medan andra ställde sig mera tveksamma. I varje fall kan sägas att debatten var saklig och intresserad. Det intresse som flera av de närvarande lade i dagen kommer förmodligen att avsätta sig i en dansk sektion av världsförbundet. Omöjligt är väl inte att de som visade det största intresset för frågan — fruarna Agnete Olsen, Brita Teisen och Valborg Palmgren — kommer att vara med bland stiftarna av den danska sektionen.

B. v. H.

I NORGE har nu en sektion bildats av KDV. Bland undertecknarna av det upprop om anslutning som den konstituerande kommittén utsänt, märks professor Ellen Gleditsch, Henny Ording, Liv Schjöldt, Siri Sverdrup Lunden, Henriette Bie Lorentzen, Eva Kolstad, Ingerid Borchgrevink.

Den norska sektionen har ordnat ett stort möte i Oslo inför internationella kvinnodagen den 8 mars. Föredragshållare var rektor Honorine Hermelin, som talade om **Det stora samarbetet**.

PRENUMERERA på "VI KVINNOR"

En krona för 6 nr årligen. Insänd prenavgiften till postgiro 51323, Stockholm 18.

Inbetalningskort medföljer.

I PARIS organiserar KDV en stor internationell utställning i vår. Den skall belysa kvinnornas ställning i olika länder, deras kamp för likaberättigande och insatser för freden och den nationella friheten samt deras skapande verksamhet i samhällets liv. Belysande material och fotodokumentering insamlas nu från de olika nationella sektionerna. I den franska hederskommittén för utställningen märks framstående representanter för kultur och vetenskap.

Ett möte i Norrköping

utlyst av Norrköpingsavdelningens Svenska Kvinnors Vänsterförbund interimstyrelse, ägde rum i Stadshuset den 23 februari.

Mötet hade samlat många deltagare, både män och kvinnor, och salen var fullsatt, då rektor Honorine Hermelin-Grönbech, aftnens huvudtalare, började sitt välinformerade, långa och sakliga föredrag: »Fred och demokrati». Under föredragets gång blev lyssnarna bevandrade i västeuropeisk historia. Man förstod — kanske för första gången — att den frihet franska revolutionen banade väg för var **e n b a r t** yttrandefrihet, åsiktsfrihet. Den s. k. ekonomiska liberalismen ledde däremot till ekonomiskt beroende för stora delar av mängden, folket, demos. I Västeuropa uppfattas begreppet frihet fortfarande i huvudsak som »yttrande- och åsiktsfrihet». I Östeuropa, dit franska revolutionen inte hade kraft att pumpa sina idéer, har de historiska förutsättningarna varit andra och historien lett till att begreppet frihet främst innebär »ekonomiskt oberoende av enskild person för den stora mängden». Man förstod, att båda halvorna av Europa gör anspråk på att var för sig representera den verkliga demokratien.

Efter föredraget följde en stunds diskussion, varefter man valde styrelse. Till ordf. utsågs Gertrud Johansson, till kassör Vera Serrander, till styrelsemedlemmar utan funktion Kerstin Johansson, Svea Johansson, Tora Pettersson och Margit Håkansson. Suppleanter blev Ragna Kellgren och Maja Gadelius-Guillet, revisorer Alice Henriksson och Lisa Andersson. — Som ett resultat av mötet kan meddelas, att ett 20-tal nya medlemmar har anmält sig.

Familjeliv och hemarbete

Den bestående vinsten av utredningen är enligt vår mening dess samling av material och fakta. Den har givit en värdefull kartläggning av våra nuvarande förhållanden i fråga om hemarbete och konsumtion och av kvinnornas uppgifter i dessa sammanhang. Man är också tacksam för den uppmärksamhet som ägnats åt gemensamhetsanordningar för hemmen och för det yrkande om utredning i hithörande frågor som framställs i betänkandet.

Vissa brister i utredningen måste emellertid enligt vår mening konstateras. De sakkunniga har inte vågat gå på djupet, de har tvekat inför nödvändiga avgöranden och accepterat kvinnornas konfliktläge mellan hem och yrke. I sin helhet verkar betänkandet beklämmande, därför att det så klart visar styrkan i det tryck, som hindrar en verklig kvinnornas frigörelse. De sakkunniga har böjt sig för detta tryck. Vi saknar vidgande perspektiv.

Utredningen har med all rätt konstaterat att de unga kvinnorna vid valet av yrke är inriktade på att eventuellt lämna detta yrke efter några år och därför ägnar föga intresse åt valet av begynnelseyrke. De är obenägna för en grundlig yrkesutbildning och lägger föga vikt vid att den första anställningen skall ge möjlighet till utbildning eller avancemang. De blir till stor del sysselsatta i okvalificerat arbete och accepterar ett ensidigt yrkesval. Allt detta pressar ner kvinnolönerna.

Det förhållandet att kvinnorna i sina framtidsplaner inrymmer tanken på äktenskap och moderskap uppfattas som en reell olikhet mellan kvinnor och män — utredningen tar inte hänsyn till mannens behov av äktenskap och faderskap. Den anser visserligen att det vore önskvärt att öka de unga flickornas ambition och känsla av egenvärde men har inga botemedel att föreslå. Tvärtom heter det, att det synes föga troligt att inom överskådlig tid några mera avgörande förändringar i dessa för-

hållanden skulle inträffa. — Man kapitulerar inför det bestående.

Utredningen påvisar också hur de unga mödrarnas starka isolering i hemmet under en lång period av deras liv medför att de stannar av i sin personliga utveckling och att deras möjligheter att bli goda uppfostrare och uppbyggare av hemmets allmänna miljö därigenom försämras.

Stockholmsavdelningen av Svenska Kvinnors Vänsterförbund har vid ett talrikt besökt möte diskuterat betänkandet om *Familjeliv och hemarbete*. Byråchefen *Ingrid Osvald*, som varit en av de sakkunniga, gav först en översikt av utredningens förslag. Den livliga diskussionen som följde resulterade i att mötet tillsatte en kommitté — bestående av dr *Andrea Andreen*, fru *Gerda Linderot*, fru *Siri Derkert* och dr *Ada Nilsson* — med uppdrag att sammanfatta och närmare utarbeta de synpunkter, som kommit fram i diskussionen. Kommitténs sammanfattning återges här.

Slutligen framhålles att husmödrarna i stor utsträckning känner sig beroende och uppfattar sitt arbete som undervärderat, samt att detta medför en ganska allmänt utbredd olustkänsla och vantrevnad. Vi instämmer i uppfattningen att denna olustkänsla har sin rot i kvinnornas ekonomiska beroende. Men utredningen har inga andra botemedel att föreslå än upplysning t. ex. om hustruns lagliga rätt till erforderliga penningmedel för familjens underhåll, vidare uppfostran och påverkan av den allmänna opinionen så att familjemedlemmarna lär sig hushålla i öppen samverkan, barnbidrag — »en tillräckligt hög summa» — och slutligen återgång till yrkesarbete

utanför hemmet, när de barnavårdande uppgifterna tar slut.

Vi anser följande synpunkter på den föreliggande frågan väsentliga och mest värda att ta vara på.

Yrkesvägledning för alla flickor. En vidsynt yrkesvägledning, som så långt ske kan tar hänsyn till anlag och intressen hos alla unga, oberoende av kön och kluss.

Vi önskar för våra barn en fördomsfri och människovärdig samhällsutveckling och en fredlig samlevnad mellan folken. Vi tror att detta grundläggande önskemål kan förverkligas endast om kvinnor i samma utsträckning som män har samhällsinflytande och samhällsansvar. Detta förutsätter enligt vår mening ekonomiskt oberoende för den stora massan av kvinnor. Den nuvarande motsättningen mellan yrke nu och hem sedan är en olycka för de unga kvinnorna och därmed för samhället. I själva verket har kvinnosläktet samma längtan som mannen — att växa till fristående individer. Detta är själva kärnan i samlivet mellan människorna, punkt ett i förhållandet till mannen, vid uppfostrandet av barnen eller i yrket, ute och hemma.

Den unga flickan behöver framför allt att denna längtan stimuleras. Under skoltiden skall man göra klart för flickorna att man måste ha ett yrke, alldeles oberoende av om man gifter sig och får barn. Skolan bör sluta med yrkesskola och alla dess grenar skall stå öppna för både flickor och pojkar. Naturligtvis skall det även finnas yrkesutbildning i hemvård.

Yrkesskicklighet, yrkesstolthet och ekonomisk självständighet är vägen för kvinnan, inte bara till lika lön utan även till samhällsinflytande och till en framtid som människa.

Gemensamhetsanordningar för familjer med barn i sådan utsträckning att kvinnor utan skada för barnen eller för sig själva kan välja yrkesarbete utom hemmet.

Vi föreslår att man ordnar en grupp av gemensamhetsanordningar för ett stads-

område av lämplig storlek, för tätorter och i något förenklad form för byar och stationsområden. Vi är medvetna om att en stor del av våra jordbrukarhem inte kan få glädje av dessa anordningar och att många kvinnor i jordbrukarhem har en enorm arbetsbörda, som man på andra sätt måste lätta. Men kvinnorna i dessa hem har dock ofta både ekonomisk självständighet och skaparglädje, de har kanske för mycket arbete men de har dock produktivt arbete i motsats till de små hemmens kvinnor.

Gemensamhetsanordningarna måste bli mer eller mindre fullständiga beroende på lokala förhållanden. Vi vill särskilt framhålla betydelsen av folkrestauranger. Hemarbetet kan effektivt minskas genom att familjens alla medlemmar intar dagens huvudmåltid utom hemmet. Vi är redan på väg mot ett sådant system: män och utom hemmet arbetande kvinnor äter i stor utsträckning måltiden mitt på dagen i närheten av sin arbetsplats, vi har skolmåltiden, och barnen i daghemmen får sitt middagsmål där. Om dessa redan befintliga anordningar kompletteras med restauranger, avsedda för vissa befolkningsområden men naturligtvis öppna för alla, så kan hemmen inskränka sig till matlagning och disk för en enkel morgon- och kvällsmåltid. Dessa restauranger borde skötas näringshygieniskt riktigt och med mycket mer fantasi än nu i regel är fallet; de borde också tillhandahålla en »dagens rätt» (ev. soppor) till avhämtning för kvällsmålet.

En oumbärlig gemensamhetsanordning är daghemmet för små barn med lekskola för de något större. Vi önskar oss i anslutning till varje daghem ett par isoleringsrum för lindrigt sjuka barn.

Det har talats mycket om infektionsrisken för daghemsbarnen. Att döma av erfarenheterna från England är dessa farhågor överdrivna. Under kriget ökade daghemmen i England från 34 till 1.449 med 68.574 platser. Dr Dorothy Taylor, anställd i socialdepartementet, säger att krigsårens erfarenheter ger vid handen att riskerna är obetydligt större än i hemmen,

föruftsatt att man har bra lokaler, tillräcklig och kunnig personal, och isoleringsmöjlighet för infektionsmisstänkta barn. (Anförande vid Kvinnliga läkares rådsmöte i London sept. 1946.)

Vi föreställer oss att rätt många av kvinnorna i det område för vilket gemensamhetsanordningarna är avsedda kommer att ha sitt arbete i samband med någon av dessa. Bortsett från det ekonomiska oberoende som förvärvandet av en självständig inkomst medför för kvinnorna, tycker faktiskt redan nu många kvinnor att det är mer spännande att arbeta i ett större sammanhang, bland kamrater, för det gemensamma bästa än att gå i ett litet hem hela dagen med ett eller två små barn. Därtill kommer tillfredsställelsen av större yrkesskicklighet genom specialisering och nöjet att arbeta med mer förstklassig utrustning än det lilla hemmet kan ha. I detta sammanhang vill vi tillägga, att vi självfallet räknar med att en kvinna skall kunna avbryta sitt arbete utom hemmet under kortare eller längre tid under havandeskap och då hon har ett spätt barn.

Möjlighet till kortare arbetstid för föräldrar

Vi menar att det visserligen är riktigt att arbetslivet bör ta hänsyn till att kvinnornas livsrytm såsom yrkesarbetande påverkas av deras moderskap, ta hänsyn till kvinnornas behov av i vissa fall lång ledighet i samband med havandeskap och amning. Men vi menar också att talet om kvinnornas livsrytm inte rymmer hela sanningen. Det önskvärda är i själva verket att arbetslivet tar hänsyn till **f ö r ä l d r a r n a s l i v s r y t m**. Det speciella hänsynstagande som kvinnorna behöver gäller relativt korta perioder. Till föräldrarnas livsrytm däremot borde man ta hänsyn under många år, så länge de har ansvaret för små eller halvstora barns vård, fostran och utveckling. Föräldrar bör kunna få minst en timme kortare arbetstid per dag. Detta önskemål torde bli samhälls-ekonomiskt genomförbart om flera gifta kvinnor deltar i produktionen.

Kurser i hemvård och barnavård särskilt avsedda för dem som står i begrepp att bilda familj

Vi instämmer i de förslag utredningen i detta och andra sammanhang lagt fram om kurser i hemvård och barnavård särskilt avsedda för dem som står i begrepp att bilda familj och vilka kan bygga vidare på de grundläggande kunskaper, som alla ungdomar, pojkar och flickor, bör ha fått i skolan.

Vi anser i motsats till utredningen att det icke är önskvärt att framtidens hem ska förbli centra för konsumtion och arbete i samma utsträckning som hittills. Men vi är fullt eniga med utredningen i vad det gäller familjen såsom centrum för samlivet mellan människorna. Vi tror obetingat på hemmets betydelse såsom en fast punkt för människorna, som den plats där man vilar ut och fattar mod, finner förståelse och avspänning, delar sorg och glädje.

Vi anser därför liksom utredningen att det är viktigt att ge makar och föräldrar kunskaper och råd så att samlivet i hemmet blir vad det kan och bör vara. Vi tror nämligen att samlivet i hemmet är en viktig skola för det samarbete mellan människor och länder, som i vår tid är nödvändigare än någonsin.

*Det diskuterade förslaget heter
FAMILJELIV OCH HEMARBETE.*

*Betänkande avgivet av Utredningen
för hem- och familjefrågor. Statens
offentliga utredningar 1947:46. Kan
beställas genom bokhandeln. Pris 5:—.*

Marshallplanen

diskuterades vid ett talrikt besökt sammanträde i Stockholmsavdelningen av SKV den 26 februari. Inledare var fil. lic. **B i r g e r B e c k m a n**, som gav en orientering i planens innebörd. Livliga meningsbrytningar förekom i diskussionen, som ytterligare belyste frågan.

Tillbaka till förkrigsförhållanden i Sovjetunionen

Av ALEXANDER KENDRICK

Ryktena och de panikartade uppgifterna i radioutsändningen »Amerikas röst» var felaktiga. Det är ingenting på tok med Sovjets ekonomiska system.

Att vid en tidpunkt som denna i Europas historia proklamera fullständigt upphörande av ransoneringen --- livsmedel, kläder, skor --- och att samtidigt sänka priserna till en tredjedel av den förutvarande prisnivån tyder inte endast på en god skörd och en ökad industriproduktion utan även på en genomgående sundhet och seghet som måste förbrylla fanatiska dyrkare av fri företagsamhet.

Alexander Kendrick är Chicago Sun-Times korrespondent i Moskva. Vi återger här en artikel, som han publicerat om innebörden av Sovjets ekonomiska dekret av den 14 december 1947.

I själva verket är det så att upphävandet av ransoneringar, prismsänkning och valuta-reform har väckt betydligt mindre förvåning i Sovjetunionen än på annat håll. Det är en logisk utveckling av Sovjets inrikespolitik efter kriget, som har inriktats på en återgång snarast möjligt till förkrigsförhållanden. Under hela 1947 har över hela landet nya butiker öppnats i avvaktan på en återgång till fri varuförsäljning till låga priser. Den hittillsvarande stora klyftan mellan priser i fri handel och priser på ransonerade varor har minskats under sista året och är nu helt borta.

Det dubbla prissystemet i Moskva har gjort det svårt att beräkna köpkraften och reallönerna. Alla hade inte samma ransoner och många slags livsmedel har måst köpas till högre priser i den fria handeln. Nu är det slut med detta.

De nya priserna för alla livsmedel --- kött, matfett, socker, potatis, mjölk, ägg, te ---

har stabiliserats på den tidigare nivån för ransonerade varor under det att priset för bröd sänkts med 12 % och för säd med 10 % under ransoneringspriserna. Detta innebär att allting kan köpas efter tillgång och efterfrågan och i lika omfattande sortering som tidigare i de fria affärerna --- men till 1/3 pris. --- Eftersom lönerna förblir oförändrade betyder detta en plötslig betydande ökning av rubelns köpkraft.

Skor, yllevaror och andra konsumtionsartiklar strykes också från ransoneringslistan och kommer att säljas till en tredjedel av det förutvarande priset i fria handeln.

Vad valutareformen beträffar siktar den huvudsakligen på spekulanterna, som utnyttjat dubbelprissystemet och förtjänat stora belopp. Vanligtvis satte de inte in pengarna på banken. De som ertappas med stora kontantbelopp nu kommer därför att förlora 90 % av vad de samlat. Å andra sidan premieras de, som satt in pengar på banken, på grund av de låga priserna. För sparobligationsinnehavare, som får en växelkurs av 3 mot 1, blir resultatet ungefär detsamma eller något bättre, eftersom krigstidsrublerna, som de köpte sina obligationer för, är mycket mindre värda än den nya valutan.

Senaste gången ransoneringsarna upphävdes var i juli 1935. För dagen förefaller man här hur spänd den internationella situationen än må vara --- att hysa ett enastående förtroende till att krigshot inte behöver leda till krig. Om detta visar sig riktigt, torde de närmaste åren komma att överglänsa även de gyllene dagarna 1935--38.

Fredsopinion i USA

Amerikanska kvinnors kongress (Congress of American Women) håller på med en opinionsundersökning för freden och har skickat ut följande frågor till medlemmar och sympatisörer:

1. Tror ni att allmän värnplikt för amerikansk ungdom kommer att leda till fred?
2. Tror ni att ett uppläggande av atombomber på lager i Förenta Staterna kommer att leda till fred?

3. Tror ni att Förenta Staternas utrikespolitik att
 - a) återupprätta krigsindustrierna i Tyskland,
 - b) intervensera i folkens kampanjer för oberoende som i Grekland under Truman-doktrinen kommer att leda till fred?
4. Tror ni att vår militärbudget på 10 billio-
ner dollars, som lagt en tung börda på den
amerikanska familjen och sänkt levnads-
standarden, kommer att leda till fred?
5. Tror ni att bevarandet av vänskapen med
Sovjetunionen behövs för freden?
6. Tror ni att en lösning av de internatio-
nella problemen genom Förenta Natio-
nerna behövs för freden?
7. Tror ni att kvinnornas gemensamma an-
strängningar i alla länder kan kraftigt
utnyttjas för freden?

Arbeta med Edra vänner, Edra grannar,
Eder organisation FÖR FRED.

Amerikansk antisemitism

Judehatet och judeförföljelserna i Förenta staterna är ett allvarligt problem, som den ansedda amerikanska tidskriften *The New Republic* har tagit upp i en artikelserie av *Bruce Bliven*. Han framhåller bland annat att antisemitismen i vissa avseenden har ett starkare fotfäste i Förenta staterna i dag än den hade i Tyskland, när Hitler kom till makten. Det värsta är att den har ökat efter kriget och tycks växa med varje dag.

Bruce Bliven fastslår först, att Amerika nu i stort sett upplever en högkonjunktur med god tillgång på arbete. Ur arbetsmarknadssynpunkt borde alltså rasförföljelserna just nu vara de minsta tänkbara, då ju en arbetsgivare inte har samma intresse av att rata arbetskraft på grund av ras, religion, kön, hudfärg eller nationalitet, som han kan ha under arbetslöshetstider. Detta gäller för alla minoriteter, de må vara judar eller negrer, japaner, kineser eller mexikanare. Men alla vet att den nuvarande högkonjunkturen när som helst kan slå över i depression med svår arbetslöshet, och då kommer man att få uppleva hur minoriteternas människor av-

skedas först, blir sist anställda och får sämst betalt. En undersökning, som utfördes be-
träffande platsannonseringen i åtta av de största städerna, visade emellertid att det redan nu tre gånger så ofta som strax efter krigsslutet stod »Endast för kristna» i annonserna om lediga platser. Ett undantag utgjorde New York. Men denna stad lyder under en lag, som förbjuder rasdiskriminering. Däremot visade undersökningen att omkring 90 procent av arbetsförmedlingarna i de stater, som inte genomfört en sådan lagstiftning, avkräver de platssökande en förklaring om vilken religion de tillhör.

En undersökning, som tidningen *Fortune* publicerade i oktober 1947, avslöjade något av det starka grepp som rasfördomarna har om den amerikanska allmänheten. Av dem som svarat på rundfrågan om sin inställning till minoriteterna, ansåg 36 procent att »judarna» hade för stor ekonomisk makt, 21 procent av samtliga tillfrågade menade att judarna hade för stort politiskt inflytande, och endast omkring en fjärdedel av de i undersökningen deltagande visade verklig insikt i frågan.

Hur kan en sådan inställning av hat och ofördragsamhet uppstå i en nation, som hyser snart sagt alla världens raser och nationaliteter, trossamfund och åsikter inom sina gränser? Bruce Bliven ägnar en av sina artiklar åt en presentation av några av dessa »grossister i hat och fördomar», som för närvarande fritt sprider sitt gift bland en okritisk och lättpåverkad allmänhet. Där är en anseelig skara av inflytelserika män, tidningsägare, fundamentalistpredikanter — en ortodox rörelse som uppstod efter första världskriget — män i höga offentliga ställningar, som genom masspublikationer, massmöten, agitationsresor i stor skala samvetslöst driver sin propaganda. Många av dem arbetar tillsammans mer eller mindre öppet, de annonserar varandras böcker, tidningar och broschyrer, säljer varandras skrifter vid sina möten och citerar frikostigt varandras uttalanden. Flertalet tycks vara allmänt reaktionära personer, som motarbetar sociala förbättringar i alla former.

Propagandan, som dessa antisemiter bedriver, är i stort sett densamma, som överallt annars i världen. Där återfinner man

historien om »Zions vises protokoll», som trots att det vid flera opartiska undersökningar fastslagits att den är en förfalskning från början till slut, trycks i nya upplagor och sprids bland folket år efter år.

Orimligheter såsom beskyllningen att judar offerar kristna barn, att alla judar är kapitalister, alla kommunister är judar, alla judar är kommunister osv., som vi också i Europa är bekanta med, hör till de slagord som fångar den oupplysta amerikanska massan. Bruce Bliven framhåller hur det ofta har påståtts att man genom att konstatera vari beskyllningarna mot judarna består, ytterligare hjälper till att sprida dem. Det är inte sant, anser han. Den enda vägen att komma åt denna form av förnedrande minoritetsförtryck är att klart se i ögonen hur den fungerar, vad den påstår, vilka krafter den tar i sin tjänst och vilka dess orsaker är. Påståendena kan alltid vederläggas med hjälp av fakta.

Skolor och utbildningsanstalter i USA sorterar i stor utsträckning sina elever efter ras eller religion. På det sättet blir det till sist sant att de främmande s. k. »raserna» är underlägsna andra människor. De får ju inte tillgång till jämförlig utbildning. Likadant är det på arbetsmarknaden och ifråga om bostäder, tillträde till hotell och restauranger och till klubbarna, som spelar en så stor roll i USA:s sociala liv.

Men det finns en motståndsrörelse även här. Det finns ansvarskännande människor i alla samhällsklasser som sätter in sina krafter mot antisemitismen likaväl som mot negerförtrycket. Om dem kan man läsa i *Laura Hobsons* fängslande och mycket upplysande roman *Gentleman's agreement*, också översatt till norska. Bruce Bliven ger också exempel. — Om vi hade bara några hundra framstående amerikaner som på detta sätt trodde på medborgerlig frihet för alla och handlade därefter, säger han, skulle vi besitta en hävstång, som kunde lyfta jorden ur dess gängor.

C. H.

Enade är vi oövervinnliga

Utdrag ur KVINNORNAS DEMOKRATISKA VÄRLDSFÖRBUNDS vädjan till världens kvinnor inför den Internationella Kvinnodagen den 8 mars.

Kriget slutade för 3 år sedan, såren har ännu inte läkts, ruinerna är inte återuppbyggda och redan hopar sig nya moln vid horisonten. Hur är detta möjligt, frågar sig med oro de kvinnor som nyss upplevat krigets omätliga lidanden.

Det är för att orsakerna till krig inte undanröjts. Krigsprofitörerna arbetar för sina ekonomiska privilegier och är beredda till allt för att säkerställa dessa. Säd brännes och oerhörda kvantiteter livsmedel förstöres för att hålla priserna uppe medan folken hungrar. Det är den frenetiska kampen om profiterna med allt vad den innebär av folkens utarmande och förslavande som leder till krig. — Det är med våra barns blod som vi skall betala kriget, om det kommer.

Folken i hela världen vill fred. Miljoner män och kvinnor i alla länder arbetar för demokratiens och fredens sak. Kvinnor och mödrar har i alla tider kämpat för att förverkliga sin högsta dröm — freden.

Inför den 8 mars riktar Kvinnornas Demokratiska Världsförbund en vädjan till kvinnorna att låta de reaktionära krafternas försök att bryta kvinnornas enhet komma på skam och uppmanar kvinnor i hela världen att samlas under dess fana och förena sig med de demokratiska krafter, som kämpar för frihet, demokratisk utveckling och fred.

Kvinnor i alla länder, KDV hälsar er kamp och manar er att förena edra krafter, ty enade är vi oövervinnliga.

Svenska Kvinnors Vänsterförbunds "Meddelanden" nr 1. -48

Box 180 73, Stockholm 18. Prenumerera för 1948. Pris 1:— . Postgiro 513 23
BLIV MEDLEM I FÖRBUNDET

Katrineholm 1948. Katrineholms-Kurirens Tryckeriaktiebolag.